

[E. Friis.]

Jeg skal i Grunden ikke protestere derimod. En Lov, der tager Sigte paa at ordne Forhold som disse, maa nødvendigvis indeholde Bestemmelser, der efter deres Natur maa være og skal opfattes som Tvang, en Tvang, som især maa føles af de Medborgere, der uden denne Tvang vilde skabe de ulidelige Forhold, vi kalder Hundeplagen, ogsaa i den kommende Tid.

Der opnaas ved dette Lovforslag saadanne Fremskridt, at jeg med stor Glæde kan anbefale det til Vedtagelse i dette høje Ting. Jeg vil gerne lige nævne den tvungne Ansvarforsikring. Jeg er glad for, at Bestemmelsen faar den Form, som er foreslaet. Tanken om, at den enkelte Hundeejer skulde have Pligt til selv at ansvarforsikre sin Hund, kan i og for sig være meget tiltalende, men jeg tror, at det kontrolmæssigt og prismæssigt er langt bedre lagt i Leje paa den Maade, Lovforslaget nu er affattet.

Bestemmelserne i § 12 om Lænehundens Behandling er saa selvfølgelige og saa naturlige, at jeg næsten synes, det var Synd at gøre Grin med denne Paragraf i det andet høje Ting ved at tale om Frihedsbegreber. Her er der dog Tale om Beskyttelse for en bunden Hund, hvis Tilværelse er saa afgrænset, at man kun kan være glad for, at der dog bliver Sikkerhed for, at der bydes dem nogenlunde ordentlige Livsvilkaar.

Med Hensyn til Bestemmelsen om Polititidskriden over for Støj foraarsaget af Hunde skal den højtærede Justitsminister saa sandt have Ret i, at det er en Bestemmelse, der vil blive hilst af Tusinder af Mennesker med Taknemmelighed og Glæde. Naar Mindretallet i det andet høje Ting har sagt, at Regeringspartierne skal selv have det fulde Ansvar for denne Lov, vil jeg sige, at jeg tror, at Regeringsflertallet er i Stand til at bære dette Ansvar, og at det med Glæde vil gøre det. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Laurits Pedersen: Det Forslag til Lov om Hunde, som skal afløse den gamle Lov om Hundeafgift m. m., er fremkaldt, siger den højtærede Minister, af forskellige Henvendelser til Ministeren, og det er jo rigtigt, at der gennem Aarenes Løb er rettet forskellige Henvendelser til Ministeriet gennem Landboforeninger, Husmandsforeninger o. s. v. Jeg har selv deltaget i en Debat angaaende en Resolution, hvis Formaal var at foranledige gennemført en Lovgivning, der tog Sigte paa at komme de omstrefjende

Hunde, der i høj Grad gør Skade paa Husdyrene, til Livs. Men jeg tror ikke, at den højtærede Minister kan støtte en Lovgivning af den her foreliggende Art paa disse Henvendelser.

Man maa aabenbart være noget varsom med at indgive saadanne Resolutioner; naar det viser sig, at de Lovforslag, som udarbejdes i Ministerierne angaaende de Emner, Resolutionerne berører, kommer til at indeholde rigoristiske Bestemmelser, som de paagældende Resolutioner ingen Sinde har taget Sigte paa. Saaledes er det gaaet i dette Tilfælde, og dette har bevirket, at vort Parti i det andet høje Ting ikke har kunnet være med til at sige god for dette Lovforslag.

Desværre er Lovforslaget gennem Behandlingen i Landstinget blevet meget skærpet, idet adskillige Bestemmelser nu er meget skarpere end i det oprindelig fremsatte Lovforslag. Et af de Formaal, som maa gælde for en Lov om Hunde, er, som den højtærede Minister rigtigt siger, at komme Hundeplagen til Livs. Men saa er Spørgsmaalet: Hvad er Hundeplage? De Hunde, der strejfer omkring og gør Skade paa Husdyr, er der sikkert ingen, der vil tage i Forsvar — jeg for mit Vedkommende vil det ikke, der skulde meget skarpe Bestemmelser til over for disse omstrefjende Hunde, for at jeg skulde ville reagere imod dem; enhver burde have Ret til at nedskyde saadanne Hunde, naar de er ude paa deres Strejftogter. Men bortset fra dette er det meget forskelligt, som man ser paa Begrebet Hundeplage. Et Menneske, der, om jeg saa maa sige, er Hundeader, kan meget let faa Øje paa „Hundeplage“, hvorimod en anden, som er Hundeven, ikke har saa let derved. Det er i Virkeligheden det, der danner Forskellen i Indstillingen over for Begrebet Hundeplage.

Jeg synes, man ganske roligt kunde have overladt til de forskellige Kommunalbestyrelser, om de vilde indføre Afgiftsbestemmelser og Registrering. Det er klart, at i Bykommuner maa man have visse Bestemmelser for Hundehold; man kan ikke have Hunde i Købstæderne paa samme Betingelser som ude i Landdistrikterne, og Formaalet med Hundehold er jo heller ikke det samme i Byerne og i Landdistrikterne. Derfor skulde man have indskrænket sig til at stille Kommunerne frit over for, om de vilde indføre Bestemmelser, der tager Sigte paa at komme en eventuel Hundeplage til Livs. Der er ikke ret mange Kommuner — saa vidt jeg husker, er der ca. 100, 117 —, som har indført de Bestemmelser